

at komme nærmere. Og da der nu hørtes flere Stemmer inde fra Havesalen, blev hun et Øjeblik ganske hvid af Angst og skyndte sig forbi ham med bøjet Hoved.

Henne ved Døren standsede hun igen, saa sig tilbage og sagde med halv Stemme, idet hun holdt den sammenfoldede Vifte op for Munden:

„Dersom De vover at sige noget til nogen om, hvad De her har tilladt Dem, saa —“

„Hvad saa? . . . Hvad saa, Nanny?“ spurgte Per, der nu var lutter Glød.

„Saa —“ fortsatte hun med en hykkelsk Forjættelse i sine dejlige Øjne, „saa — bliver vi to aldrig gode Venner.“

*

*

*

Det var Philip Salomon og hans Kone, hvis Stemmer de havde hørt. De gik inde i Havesalen med hinanden under Armen; og den store, kloge Børsmand saa helt enfoldig ud af Henrykkelse over sin Lea, der bar en kostbar, vinrød Dragt med pragtfulde Kniplinger. Men da han fik Øje paa Per, der nu kom ind fra Kabinettet, forsvandt Smilet fra hans Ansigt.

Han var bleven erindret om det pinefulde Hverv, der forestod ham: at offentliggøre sin Datters Forlovelse med dette i hans Øjne ganske ubrugelige og unyttige Menneske. Han havde haft i Sinde at tale til Per derom allerede den foregaaende Dag; men efter at have erfaret hans Bedrifter hos Max Bernhardt havde han ikke kunnet overvinde sig dertil. Og det gik ham ikke anderledes nu. Han kunde end ikke faa sig til at række sin tilkommende Svigersøn Haanden, — hvad Pers Mine forøvrigt heller ikke indbød ham til.

Nu kom Ivan igen farende som et Spilleværk, dennegang for at overbevise sig om, at alle var samlede. Den første Vogn var nemlig kørt for Døren. Smaabørnene var et Øjeblik i Forvejen kommen springende ind i deres hvide Pynt. Ogsaa Rosalie var kommen tilstede. Derimod manglede stadig Jakobe. Der var til-